

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО ТА АДМІНІСТРАТИВНА ДІЯЛЬНІСТЬ

С.А. Буткевич

кандидат юридичних наук
старший науковий співробітник
(Одеський державний
університет внутрішніх справ)

УДК 342.6 (477)

ДЕРЖФІНМОНІТОРИНГ УКРАЇНИ ЯК ЦЕНТРАЛЬНИЙ ОРГАН ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ ЗІ СПЕЦІАЛЬНИМ СТАТУСОМ

Розглянуто нормативно-правові засади діяльності Державної служби фінансового моніторингу України як центрального органу виконавчої влади зі спеціальним статусом. Основну увагу приділено організації взаємодії суб'єктів, уповноважених запобігати та протидіяти легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму.

Ключові слова: легалізація доходів, одержаних злочинним шляхом, нагляд, органи виконавчої влади, регулювання, спеціальний статус, фінансування тероризму.

Рассматриваются нормативно-правовые основы деятельности Государственной службы финансового мониторинга Украины как центрального органа исполнительной власти со специальным статусом. Основное внимание уделяется организации взаимодействия субъектов, уполномоченных предупреждать и противодействовать легализации (отмыванию) доходов, полученных преступным путем, и финансированию терроризма.

Ключевые слова: легализация доходов, полученных преступным путем, надзор, органы исполнительной власти, регулирование, специальный статус, финансирование терроризма.

The legal bases of activity of the State Committee for Financial Monitoring of Ukraine as central enforcement authority with the special status are considered. The basic attention is given to the organization of interaction of the subjects, authorized to prevent and counteract legalizations (laundering) of the incomes received in the criminal way, and to financing of terrorism.

Keywords: laundering of the incomes received in the criminal way, supervision, enforcement authorities, regulation, special status, financing of terrorism.

Постановка проблеми. Сучасна теорія адміністративного права відносить до системи центральних органів виконавчої влади України міністерства, державні служби та центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом.

Так, міністерство є центральним (головним, провідним) органом виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику в одній чи декількох визначених Президентом України сферах, проведення якої покладено на Кабінет Міністрів України Конституцією та законами України. Міністерство очолює Міністр, який як член Уряду особисто відповідає за розроблення і впровадження програми діяльності Кабінету Міністрів України з відповідних питань, реалізацію державної політики у певній сфері державного управління. Він здійснює управління в цій сфері, спрямовує й координує діяльність інших органів виконавчої влади з питань, віднесених до його відання.

Державна служба (агентство, інспекція) є центральним органом виконавчої влади, що утворюється для виконання окремих функцій з реалізації державної політики; її діяльність спрямовується й координується одним із віце-прем'єр-міністрів чи міністрів. Державна служба вносить пропозиції щодо формування державної політики відповідним членам Уряду, здійснює управління в певній сфері діяльності, а також міжгалузеву координацію та функціональне регулювання з питань, віднесених до її компетенції.

У свою чергу, центральний орган виконавчої влади зі спеціальним статусом має визначені законодавством особливі завдання і повноваження, щодо нього може встановлюватися спеціальний порядок утворення, реорганізації, ліквідації, підконтрольності, підзвітності, призначення й звільнення керівників тощо [1, с. 74-75] (див. ст. 24 Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» [2]).

Первісно в 2003 р. національний підрозділ фінансової розвідки створювався й функціонував як центральний орган виконавчої влади зі спеціальним статусом, але у зв'язку з оптимізацією системи центральних органів виконавчої влади протягом 2010–2011 рр. його адміністративно-правовий статус було кардинально змінено, при цьому дотепер чітко не визначено.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Дослідженню адміністративно-правового статусу міністерств та інших центральних органів виконавчої влади присвячені наукові розвідки таких дослідників, як О.О. Бандурка, І.І. Дзюба, Н.А. Железняк, Н.О. Зезека, П.В. Кикоть, С.В. Осауленко, Д.М. Павлов, О.В. Пономарьов, Т.В. Сараскіна та ін. Разом з тим діяльність національного підрозділу фінансової розвідки як центрального органу виконавчої влади зі спеціальним статусом (після прийняття

антилегалізаційного законодавства в новій редакції) вивчалася в рамках ширшої проблематики, без комплексного підходу.

Метою статті є аналіз організаційно-правових засад діяльності Державної служби фінансового моніторингу України (далі – Держфінмоніторинг України, Служба) як центрального органу виконавчої влади зі спеціальним статусом. Новизна наукової розвідки полягає у визначенні місця підрозділу фінансової розвідки в системі органів виконавчої влади та виробленні пропозицій з посилення його ролі в так званій «антилегалізаційній системі».

Виклад основного матеріалу. Нині Держфінмоніторинг України є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра фінансів України. Держфінмоніторинг України входить до системи органів виконавчої влади та утворюється для реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму [3]. На сьогодні гранична чисельність Служби складає 237 штатних одиниць [4] (2010 р. – 338, -29,9 %); вона є юридичною особою публічного права, діяльність якої припиняється шляхом реорганізації або ліквідації Президентом України за поданням Прем'єр-міністра України.

Держфінмоніторинг України очолює Голова, якого призначає на посаду за поданням Прем'єр-міністра України, внесеним на підставі пропозицій Міністра фінансів України, та звільняє з посади Президент України. Голова Служби має двох заступників (у тому числі одного першого), яких призначає на посади голова держави за поданням Прем'єр-міністра України, внесеним на підставі пропозицій Голови Держфінмоніторингу України, погоджених із Міністром фінансів України. Першого заступника, заступника Голови Держфінмоніторингу України звільняє з посад Президент України.

Відповідно до затвердженої структури та з метою розмежування функціональних повноважень наказом Держфінмоніторингу України встановлюється розподіл функціональних обов'язків між заступниками Голови та їх взаємозамінюваність. Заступники Голови спрямовують та контролюють роботу самостійних структурних підрозділів згідно з розподілом функціональних обов'язків, приймають рішення з питань, віднесених до їх компетенції.

Основними завданнями Держфінмоніторингу України є: 1) реалізація державної політики у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму, а також внесення пропозицій щодо її формування; 2) збирання, оброблення та аналіз інформації про фінансові операції, що підлягають фінансовому моніторингу, інші фінансові операції або інформації, що може бути пов'язана з підозрою у легалізації (відмиванні)

доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванні тероризму; 3) створення та забезпечення функціонування єдиної державної інформаційної системи у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму [3] (далі – Єдиної інформаційної системи).

Натомість Указ Президента України від 13.04.2011 № 466/2011 [3] не повною мірою відповідає положенням ч. 1 ст. 18 Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму» [5] (далі – Закон), що крім названих відносить до завдань Служби:

- встановлення принципів опрацювання одержаної від суб'єктів первинного фінансового моніторингу інформації про операції, що підлягають фінансовому моніторингу, та критерії аналізу таких операцій;

- налагодження співпраці, взаємодії та інформаційного обміну з державними органами, компетентними органами іноземних держав та міжнародними організаціями в зазначеній сфері;

- забезпечення представництва України в установленому порядку в міжнародних організаціях з питань запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму [5].

Останні два завдання Служби передбачені й у щорічних планах заходів Кабінету Міністрів України та Національного банку України із запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму (див., наприклад, план заходів на 2012 р. [6]).

Зазначені приклади наочно ілюструють неузгодженість і суперечливість законодавчих і підзаконних нормативно-правових актів, що регулюють діяльність державних органів у сфері запобігання та протидії легалізації злочинних доходів і фінансуванню тероризму, а також підкреслюють недостатню ефективність заходів у цьому напрямку.

Саме тому особливої значущості набувають питання взаємодії Держфінмоніторингу України з іншими уповноваженими суб'єктами з цих питань, оскільки на Службу покладені завдання координації антилегалізаційних заходів. Так, у процесі виконання покладених на Держфінмоніторинг України завдань вона в установленому порядку взаємодіє з іншими органами виконавчої влади, допоміжними органами і службами, створеними Президентом України, органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян, профспілками та організаціями роботодавців, відповідними органами іноземних держав і міжнародних організацій, підприємствами, установами, організаціями.

Крім цього, Держфінмоніторинг України, взаємодіючи з Верховною Радою України: розглядає депутатські звернення і запити, звернення та рекомендації комітетів парламенту у строки, встановлені За-

коном України «Про статус народного депутата»; готує матеріали до проведення години запитань до Уряду та до парламентських слухань, слухань у комітетах Верховної Ради України [7]. Враховуючи важливість цього напрямку співробітництва, його забезпечення покладається на першого заступника Голови, який спрямовує та контролює роботу Юридичного управління.

Водночас Держфінмоніторинг України взаємодіє із Секретаріатом Кабінету Міністрів України з питань, що виникають у взаємодії з Урядом, проводить консультації стосовно процедури підготовки проєктів актів законодавства та інших документів, що подаються на розгляд Кабінету Міністрів України, організації контролю за виконанням рішень Уряду та ін.

Таким чином, одним із пріоритетних напрямів діяльності Держфінмоніторингу України є організація співпраці з державними органами, діяльність яких пов'язана із запобіганням та протидією легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму. Зокрема, Служба забезпечує:

1) координацію діяльності державних органів у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму;

2) організацію та координацію роботи з перепідготовки та підвищення кваліфікації спеціалістів органів державної влади з питань фінансового моніторингу та працівників суб'єктів первинного фінансового моніторингу, відповідальних за проведення фінансового моніторингу, щодо боротьби з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванням тероризму;

3) дотримання встановленого Міністром фінансів України порядку обміну інформацією між Міністерством і Держфінмоніторингом України та вчасність її подання [7].

Іншим важливим напрямом координації зусиль уповноважених суб'єктів у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму є регулювання відповідної діяльності суб'єктів первинного фінансового моніторингу [8; 9]. Так, Службою розроблені й затверджені критерії ризику легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансування тероризму з метою виконання суб'єктами первинного фінансового моніторингу антилегалізаційного законодавства щодо здійснення ними класифікації своїх клієнтів з урахуванням таких чинників, як:

1) тип клієнта (публічні діячі або пов'язані з ним особи; іноземні підприємства, контроль й керівництво якими здійснюється за довіреністю; акціонерні товариства, що здійснюють випуск акцій на пред'явника, тощо);

2) географічне розташування країни реєстрації клієнта або установи, через яку він здійснює передачу (отримання) активів (країни, які віднесені Урядом до переліку офшорних зон, підтримують міжнародну терористичну діяльність, не виконують або неналежним чином виконують рекомендації міжнародних, міжурядових організацій, задіяних у цій сфері);

3) вид товарів і послуг (взаємозалік вимог за експортно-імпортними операціями; представлення особою інформації, яку неможливо перевірити; відкриття рахунку з внесенням на нього коштів на користь третьої особи; отримання клієнтом послуг з використанням новітніх технологій без безпосереднього контакту з ним та ін.) [10].

Таким чином, уперше рівень ризику визначається та фіксується суб'єктом під час встановлення ділових відносин з клієнтом. У разі якщо клієнт підпадає хоча б під один із цих критеріїв ризику, рівень ризику такого клієнта не може визначатися як «низький». Встановлений щодо клієнта рівень ризику переглядається суб'єктом не рідше одного разу на рік. У разі встановлення клієнту середнього рівня ризику та виявлення тенденції щодо його зростання (включаючи досягнення високого рівня ризику) у клієнта виникає підвищений ризик проведення операцій, пов'язаних з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванням тероризму [10].

З метою організації ефективної взаємодії між Держфінмоніторингом України, засобами масової інформації та об'єднаннями громадян Сектор організаційно-аналітичного забезпечення роботи керівника відповідає за: проведення в установленому порядку консультацій з громадськістю; організацію вивчення громадської думки стосовно проблем, пріоритетів та перспектив розвитку національної системи протидії легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, та фінансуванню тероризму; проведення моніторингу громадської думки під час підготовки та виконання рішень Держфінмоніторингу України; інформування громадськості про діяльність Служби шляхом проведення прес-конференцій, брифінгів, прямих телефонних ліній, розміщення в засобах масової інформації статей, інтерв'ю, коментарів, підготовки теле- і радіопередач, виготовлення та розповсюдження інформаційно-презентаційної продукції про діяльність Держфінмоніторингу України; проведення моніторингу повідомлень у засобах масової інформації стосовно діяльності Служби та реагування на критичні зауваження; організацію та проведення роз'яснень цілей, змісту і порядку реалізації державної антилегалізаційної політики.

Оскільки діяльність Держфінмоніторингу України є відкритою, прозорою та гласною [7], доступ до публічної інформації здійснюється на таких принципах: прозорості та відкритості діяльності Служби;

вільного отримання та поширення інформації, крім обмежень, встановлених законом; рівноправності, незалежно від ознак раси, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, мовних або інших ознак. Доступ до публічної інформації у Службі забезпечується шляхом: 1) систематичного та оперативного оприлюднення інформації: в офіційних друкованих виданнях; на офіційному веб-сайті в мережі Інтернет; на інформаційних стендах; будь-яким іншим способом; 2) надання інформації за запитом на інформацію. При цьому Держфінмоніторинг України як розпорядник інформації має надати відповідь на запит на інформацію не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту, якщо інше не передбачено законом [11]. Спрямовує та координує надання доступу до публічної інформації заступник Голови Держфінмоніторингу України, який відповідає за роботу підрозділів забезпечення діловодства та організації контролю відповідно до розподілу функціональних обов'язків. Дотримання встановленого порядку надання публічної інформації (облік, систематизація та контроль щодо задоволення запиту) організовує і забезпечує Управління контролю та адміністративно-господарської роботи.

Разом з цим з метою забезпечення участі громадян в управлінні державними справами, здійснення громадського контролю за діяльністю Служби, налагодження ефективної взаємодії Держфінмоніторингу України з громадськістю, врахування громадської думки під час реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму Держфінмоніторингом України створюються належні умови для роботи Громадської ради як постійно діючого колегіального виборного консультативно-дорадчого органу [12]. Основними завданнями Громадської ради є: створення умов для реалізації громадянами конституційного права на участь в управлінні державними справами; здійснення громадського контролю за діяльністю Держфінмоніторингу України; сприяння врахуванню Держфінмоніторингом України громадської думки під час реалізації державної політики. Безперечно, що всебічне сприяння діяльності Громадської ради з боку Служби є важливим важелем забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму [13; 14].

Продовжуючи розгляд основних завдань Держфінмоніторингу України, слід зупинитися на Єдиній державній системі, призначенням якої є організація взаємодії суб'єктів державного фінансового моніторингу, правоохоронних органів, інших державних органів з метою створення єдиного інформаційного простору для забезпечення ком-

плексного аналізу інформації про злочинні доходи, виявлення механізмів їх легалізації, запобігання відмиванню (легалізації) таких доходів [15]. Забезпечення належного функціонування цієї системи дає змогу розв'язати проблеми оперативного одержання (в тому числі в автоматизованому режимі) Держфінмоніторингом України інформації з відповідних баз даних державних органів, необхідної для аналізу й оцінки нею ефективності заходів, що вживаються для запобігання та протидії легалізації злочинних доходів і фінансуванню тероризму.

Отже, можна виокремити такі функції Держфінмоніторингу України: координаційна; аналітична; наглядова; інформаційна; реєстраційна; методологічна; міжнародне співробітництво.

Загальновідомо, що з метою реалізації покладених на органи публічної адміністрації завдань вони можуть застосовувати заходи як переконання, так і державного примусу. Зазначимо, що наказом Держфінмоніторингу України від 15.07.2010 № 112 визначено процедуру розгляду Службою справ і застосування санкцій за порушення суб'єктами первинного фінансового моніторингу вимог законодавства у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом [15]. Дія цього наказу поширюється на суб'єктів, державне регулювання і нагляд за якими у цій сфері здійснюється Держфінмоніторингом України, а саме:

- еквайрингові та клірингові установи;
- біржі, крім фондових і товарних та інших бірж, що проводять фінансові операції з товарами;
- суб'єктів підприємницької діяльності, які надають посередницькі послуги під час здійснення операцій з купівлі-продажу нерухомого майна;
- юридичних осіб, які проводять фінансові операції з товарами (виконують роботи, надають послуги) за готівку, за умови, що сума такої фінансової операції дорівнює чи перевищує 150 000 грн. або дорівнює чи перевищує суму в іноземній валюті, еквівалентній 150 000 грн., у випадках, передбачених статтями 6 і 8 Закону;
- фізичних осіб-підприємців, які проводять фінансові операції з товарами (виконують роботи, надають послуги) за готівку, за умови, що сума такої фінансової операції дорівнює чи перевищує 150 000 грн. або дорівнює чи перевищує суму в іноземній валюті, еквівалентній 150 000 грн., у випадках, передбачених статтями 6 і 8 Закону.

Факти порушень вимог законодавства у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, виявляються службовими особами Держфінмоніторингу України під час здійснення нагляду за діяльністю відповідних суб'єктів первинного фінансового моніторингу, зокрема, шляхом проведення планових і позапланових перевірок, у тому числі виїзних чи безвиїзних.

Виявлені факти невиконання (неналежного виконання) антилегалізаційного законодавства викладаються в актах перевірок. Зазначені акти, заперечення до них (за наявності) та інші матеріали перевірок подаються для розгляду та прийняття відповідного рішення до Комісії Держфінмоніторингу України з питань застосування санкцій за порушення вимог Закону та/або нормативно-правових актів, що регулюють діяльність у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом (далі – Комісія) [16].

Основними завданнями цієї Комісії є: 1) розгляд справ щодо суб'єктів первинного фінансового моніторингу; 2) прийняття рішення про накладення штрафу на суб'єкта первинного фінансового моніторингу або про закриття провадження у справі; 3) визначення розміру штрафу. Відповідно до покладених на Комісію завдань вона: розглядає справи; відкладає розгляд відповідної справи у разі нез'явлення суб'єкта первинного фінансового моніторингу чи його керівника на розгляд цієї справи з поважних причин, що підтверджується відповідними документами, та за відсутності письмового клопотання про розгляд зазначеної справи за відсутності суб'єкта первинного фінансового моніторингу чи його керівника та/або представника; приймає рішення у відповідній справі.

Розглянувши відповідну справу, Комісія приймає рішення про накладення штрафу на суб'єкта первинного фінансового моніторингу або закриття провадження у справі. Проте в разі повторного аналогічного протягом одного року порушення суб'єктом первинного фінансового моніторингу вимог Закону та/або нормативно-правових актів, що регулюють діяльність у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, Комісією, крім накладення штрафу на суб'єкта, може бути прийняте рішення про ініціювання застосування уповноваженими органами відповідних заходів до суб'єкта шляхом обмеження, тимчасового припинення дії чи анулювання ліцензії або іншого спеціального дозволу на право провадження певних видів діяльності суб'єкта у порядку, встановленому законом [16].

Разом з цим Інструкцією з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення визначено, що протоколи про адміністративні правопорушення, передбачені ст. 166⁹ і 188³⁴ Кодексу України про адміністративні правопорушення, складаються уповноваженими на те посадовими особами Держфінмоніторингу України (в тому числі в утворених ним у регіонах відповідних структурних підрозділах), якщо ці порушення за своїм характером не тягнуть за собою відповідно до закону кримінальної відповідальності [17]. Такі протоколи складаються стосовно: а) посадових осіб – суб'єктів первинного фінансового моніторингу та громадян – суб'єктів підприємницької діяльності, які є

суб'єктами первинного фінансового моніторингу; б) осіб, які незаконно розголосили в будь-якому вигляді інформацію, яка відповідно до закону є об'єктом обміну між суб'єктом первинного фінансового моніторингу та Держфінмоніторингом України, або факт її подання (одержання) та яким ця інформація стала відома у зв'язку з професійною або службовою діяльністю; в) громадян – суб'єктів підприємницької діяльності та посадових осіб підприємств, установ, організацій, які не є суб'єктами первинного фінансового моніторингу.

Тобто Держфінмоніторинг України наділений значним обсягом повноважень, що дозволяє ефективно виконувати покладені на нього завдання. Чільне місце серед методів управлінської діяльності посідають адміністративно-запобіжні заходи й заходи адміністративно-процесуального забезпечення.

Висновки. Узагальнюючи викладене, підкреслимо, що законодавчі акти визначають Держфінмоніторинг України як центральний орган виконавчої влади зі спеціальним статусом з питань фінансового моніторингу [5; 19; 20]. Натомість детальний аналіз підзаконних нормативно-правових актів [3; 21] свідчить про те, що голова держави й уряд відносять Держфінмоніторинг України до звичайної державної служби. На наш погляд, незважаючи на суперечності й протиріччя в законодавстві, Держфінмоніторинг України має бути центральним органом виконавчої влади саме зі спеціальним статусом, що відповідатиме міжнародним стандартам і сучасним викликам економічній безпеці держави. Отже, існуюча правова колізія потребує розв'язання в найбільш стислі строки.

Бібліографічні посилання

1. Адміністративне право України: Курс лекцій / Укл.: Конопльов В.В., Кузніченко С.О., Буткевич С.А. та ін. – Х., 2009.
2. Про центральні органи виконавчої влади: Закон України від 17 берез. 2011 р. № 3166-VI // Урядовий кур'єр. – 2011. – № 66.
3. Про Положення про Державну службу фінансового моніторингу України: Указ Президента України від 13 квіт. 2011 р. № 466/2011 // Офіційний вісн. України. – 2011. – № 29. – Ст. 1272.
4. Про затвердження граничної чисельності працівників апарату центральних органів виконавчої влади: Постанова Кабінету Міністрів України від 7 верес. 2011 р. № 937 // Офіційний вісн. України. – 2011. – № 69. – Ст. 2623.
5. Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму: Закон України від 28 листоп. 2002 р. № 249-IV // ВВР. – 2010. – № 29. – Ст. 392.
6. Про затвердження плану заходів на 2012 рік із запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму: Постанова Кабінету Міністрів України і Національного банку України від 28 груд. 2011 р. № 1379 // Офіційний вісн. України. – 2012. – № 1. – Т. 2. – Ст. 34.
7. Регламент роботи Державної служби фінансового моніторингу України: Затверджено наказом Державної служби фінансового моніторингу України від 30.05.2011 р., № 97. – К., 2011.
8. Про затвердження Порядку інформування суб'єктів первинного фінансового

моніторингу про порушення або закриття кримінальної справи та повідомлення суб'єктів фінансового моніторингу про прийняті судами рішення: Наказ Державного комітету фінансового моніторингу України від 13 серп. 2010 р. № 135 // Офіційний вісн. України. – 2010. – № 80. – Ст. 2840.

9. Про затвердження Порядку електронної взаємодії суб'єктів первинного фінансового моніторингу та Державного комітету фінансового моніторингу України: Наказ Державного комітету фінансового моніторингу України від 30 серп. 2010 р. № 152 // Офіційний вісн. України. – 2010. – № 79. – Ст. 2809.

10. Про затвердження Критеріїв ризику легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансування тероризму: Наказ Державного комітету фінансового моніторингу України від 3 серп. 2010 р. № 126 // Офіційний вісн. України. – 2010. – № 80. – Ст. 2839.

11. Про затвердження Положення про забезпечення права осіб на доступ до публічної інформації у Державній службі фінансового моніторингу України: Наказ Міністерства фінансів України від 14 верес. 2011 р. № 1145 // Офіційний вісн. України. – 2011. – № 91. – Ст. 3316.

12. Положення про Громадську раду при Державній службі фінансового моніторингу України: Схвалено рішенням Громадської ради при Державній службі фінансового моніторингу України, протокол від 26 трав. 2011 р. № 2. – К., 2011.

13. Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики: Постанова Кабінету Міністрів України від 3 листоп. 2010 р. № 996 // Офіційний вісн. України. – 2010. – № 84. – Ст. 2945.

14. Про порядок сприяння структурними підрозділами Держфінмоніторингу України роботі Громадської ради при Держфінмоніторингу України: Наказ Державного комітету фінансового моніторингу України від 10 трав. 2011 р. № 73. – К. : Держфінмоніторинг України, 2011. – 4 с.

15. Про Єдину державну інформаційну систему у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму: Постанова Кабінету Міністрів України від 10 груд. 2003 р. № 1896 // Офіційний вісн. України. – 2003. – № 51. – Т. 1. – Ст. 2674.

16. Про затвердження Порядку розгляду Державним комітетом фінансового моніторингу України справ про порушення вимог законодавства, що регулює діяльність у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним, та застосування санкцій: Наказ Державного комітету фінансового моніторингу України від 15 лип. 2010 р. № 112 // Офіційний вісн. України. – 2010. – № 70. – Ст. 2535.

17. Про затвердження Положення про Комісію Державної служби фінансового моніторингу України з питань застосування санкцій за порушення вимог Закону та/або нормативно-правових актів, що регулюють діяльність у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом: Наказ Міністерства фінансів України від 22 листоп. 2011 р. № 1479 // Офіційний вісн. України. – 2011. – № 98. – Ст. 3583.

18. Про затвердження Інструкції з оформлення матеріалів про адміністративні правопорушення: Наказ Державного комітету фінансового моніторингу України від 27 лип. 2010 р. № 121 // Офіційний вісн. України. – 2010. – № 71. – Ст. 2567.

19. Про боротьбу з тероризмом: Закон України від 20 берез. 2003 р. № 638-IV // ВВР. – 2003. – № 25. – Ст. 180.

20. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 7 груд. 1984 р. № 8073-X // ВВР УРСР. – 1984. – Дод. до № 51. – Ст. 1122.

21. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади: Указ Президента України від 9 груд. 2010 р. № 1085/2011 // Офіційний вісн. України. – 2010. – № 94. – Ст. 3334.

Надійшла до редакції 06.02.2012